

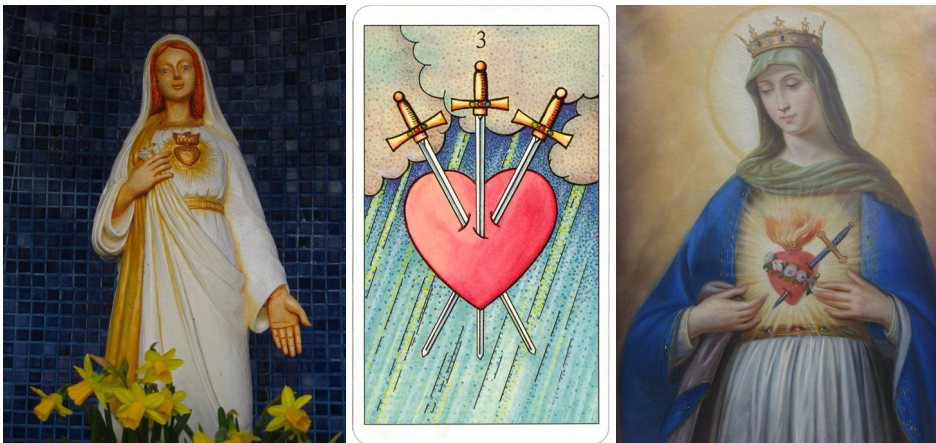
Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via Ridderspoor – Praktijk voor Tarot - in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de drieëntwintigste nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Ridderspoor, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het kleine arcanum Zwaarden Drie met de titel ‘Smart’ over:

‘mijn winterjas’

In Nederland zijn we gezegend met onze seizoenen. Het weerbeeld buiten brengt ons in verbinding met onze innerlijke, spirituele seizoenen. Of nodigen ons uit om bijvoorbeeld na een zomer van hard werken en produceren te rusten en tot inkeer te komen in de winter. ‘s Winters kijken we terug op onze oogstperiode en likken indien nodig onze wonden, opgelopen in de vurige strijd. We herstellen onze gereedschappen en verbinden ons in het diepst van de winter opnieuw met het licht dat komen gaat. Op het hoogtepunt van de zomer (Sint Jan) verbinden wij ons alweer met de winter.

Wanneer er sprake is van rouw, scheiding of verlies van toekomstbeeld, worden wij gesteund door de herfst en de winter. De natuur laat los en keert naar binnen. Het past de rouwende mens om ook naar binnen te gaan, in zichzelf en ook in huis. Gordijnen dicht. Zonder deze winterperiode zouden wij zelfs spiritueel uitgeput kunnen raken. Want in perioden van depressie en rouw laden wij op.

Zoals ook de natuur zich klaar maakt voor de komende zomer.

Deze smartelijke winterperiode wordt in de Tarot verbeeld door het kleine arcanum Zwaarden Drie. De kaart verbeeldt het doorboorde hart van Moeder Maria. Haar ego is gebroken doordat zij heeft moeten zien hoe haar zoon als misdadiger aan het kruis geslagen werd. Hierdoor is Maria het symbool van compassie geworden. Iedereen kan bij haar zijn verdriet uitrouwen want zij kent de grootste smart die een mens kan dragen.

Voor de smartelijke mens komt de lente te vroeg. Hij is nog niet uitgerouwd terwijl de Forsythia in met haar gele mantelpak al staat de schreeuwen. Buiten is het nog koud maar dat kan deze gele struik niets schelen. Het lage lentelicht schijnt uitnodigend mijn smartelijke schuilplaats binnen, maar ik ben nog niet zo ver. Des te scherper wordt mijn pijn belicht: "Ik ben nog niet klaar met mijn winter!"

Met hartelijke groet,

Els Maasson